

Vorherre balancerede, og efter en bekymringsfuld Nat havde han nu telefoneret efter Pastor Gaardbo.

Tjener Rasmussen, der under hans Sygdom var bleven ophøjet til en Slags Privatsekretær, stod henne ved Skrivebordet og fordelte den ekspederede Morgenpost til de forskellige Rum i Hylderne ovenover. Den syge Grosserer kom ikke mere paa sit Kontor; men gennem Telefonen styrede han endnu Forretningen, og fra hans lamme Tunge udgik stadig Ordre, der fløj ud over Verden og slog ned som Rovfugle paa deres Bytte.

„Var det Pastor Gaardbo selv, De talte med, Rasmussen?“

„Nej, Præsten var gaaet ud. Det var en af Damerne, der var i Telefonen.“

„Saa kommer han maaske slet ikke i Formiddag?“

„Jo, hun ventede ham hvert Øjeblik, sagde hun.“

Grosserer Søholm sank tilbage til sine opskræmte Tanker, og der blev igen en længere Tavshed.

Et Øjeblik efter ringede det.

„Der har vi Hans Velærværdighed,“ sagde Tjener-Sekretæren med spydig Overlegenhed.

„Opholder Frøken Cecilie sig i Salonen?“ spurgte Hr. Søholm.

„Ja.“

„Er min Datter paaklædt?“

„Det tror jeg nok. Jeg skal maaske vise Præsten derind?“

„Ja, gør kun det! Sig ham, at jeg skal straks være disponibel!“